

[Wihjelm]

under afsoning skal betragtes som arbejde og give ret til understøttelse, når man kommer ud, som forsøg på at modarbejde tilbagefaldsprocenten. Det blev desværre ikke SiD-forbundets forslag, men det kan vi måske gøre noget ved.

Man kunne måske også løfte sig lidt over den mest traditionelle tankegang. For mange af de indsatte er afsoningsomkostningerne simpelt hen det største beløb, samfundet nogen sinde har tænkt sig at ofre på dem: $\frac{1}{4}$ – $\frac{1}{2}$ mill. kr. er jo ikke spor usædvanligt, og resultatet er elendigt. Havde det været posten eller banerne, ville hr. Knud Lind og fru Nathalie Lind her i dag have løbet storm imod den minister, der var ansvarlig for et sådant system, for så elendige resultater ville man simpelthen aldrig tillade i en privat virksomhed, ville man sige. Tænk engang, om man lod dommeren tage stilling til beløbsrammen: så og så alvorlig er denne lovovertrædelse, så og så meget bør samfundet satse på at afkriminalisere denne lovovertrædelse, således at den pågældende og hans forsvarer med bistand fra pårørende, fra arbejdskammerater, fra eventuelt en socialrådgiver og en psykolog i fællesskab og med hensyntagen til hans baggrund og de muligheder, han havde fået her i livet, fandt ud af, hvordan denne bevilling kunne bruges bedst muligt for at give et rimeligt godt resultat. Jeg ved ikke, hvad det kunne være. Det kunne være en ordentlig bolig, det kunne være uddannelse, det kunne være en optræning, det kunne måske være en lille cigarbutik, hvad ved jeg; men jeg er dødssikker på, at det aldrig nogen sinde ville blive den anvendelse, som hele systemet kører på i dag, altså indsættelse i en afsoningsanstalt.

Som et første lille skridt i en fornuftig retning vil vi gerne stemme for SFs dagsordensforslag.

Mølgaard (DR):

Forespørgselsdebatinstitutionen, som vi vel gennemprøver for 117. gang i dag, er i øjeblikket omtvistet i forbindelse med folketingets forretningsorden, og det er jo rigtigt, at det er større eller mindre sager, der fra tid til anden henkastes til forespørgselsdebatternes forum.

Jeg finder, at det er en ganske speciel lejlighed, der forefindes, sådan som debatten

foregår i dag, med det udgangspunkt, at finansudvalget som sådant er en bevillende myndighed, som det er praktisk at have, uanset at det vel en lille bitte smule krænker grundlovsbestemmelsen om, at det er folketinget og ikke finansudvalget, der er bevillende myndighed. Det er en praktisk foranstaltning til at sikre, at det hele folketing ikke til enhver tid skal tage stilling til et lille bitte bevillingsandragende. Her har det imidlertid forekommet i finansudvalget at være et større bevillingsandragende og et, der rørte ved nogle principper, hvor det var væsentligt at sikre sig, at det samlede folketing fik lejlighed til at drøfte spørgsmålet, der var oppe. Dette var i sig selv et lille bevillingsandragende, men et andragende, der rørte ved nogle principper. Det er ind imellem nødvendigt over for et og andet bevillingsandragende at standse op og spørge med Hørup: hvad skal det nytte?

Finansudvalget har fra justitsministeriet modtaget aktstykke 20, der begærer penge til at putte nogle flere i fængsel, fordi der er kødannelse, hvad der selvfølgelig ikke er noget godt ved ud fra nogen som helst betragtning. Tværtimod indebærer det klart en urimelig psykisk og ofte også social smerte for dem, der står i køerne. En ekstra straf bør man ikke acceptere i et retssamfund. Det kan hænde, at vejen ud af uføret måske snarere skulle være en ganske anden end denne enkelte lige ud ad landevejen med at udbygge fængselsystemet og alle dets ressourcer, og det er det, der er forespørgernes baggrund for at rejse denne forespørgselsdebat. Retsforbundets gruppe finder det.

Jeg vil gerne bringe et citat, som ganske vist er lidt langstrakt, lidt gammelt, men bestemt overordentlig moderne. Det er fra Severin Christensens hovedværk, »Retsstaten«, hvor han fastslog allerede i 1920'erne, at det kan historisk godtgøres, at straffen i dens moderne skikkelse er et temmelig sent fænomen. I de ældste tider var der ingen brug for den. Retstrætte medførte privat oprejsning, der ofte fortsattes ved gensidige overenskomster. For at disse ikke for ofte skulle strande, viste det sig snart fordelagtigt at indskyde en mægler mellem de 2 parter, som kunne være behjælpelig med vurderingen. Men hans rolle var fra først af rent rådgivende uden myndighed til at tvinge.